

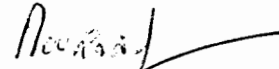
รายงาน
ของ
คณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ
ด้านเศรษฐกิจ
สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ
เรื่อง “การปฏิรูปการประกันภัยการเกษตร”

**๖/๒๑/สปช.

สำนักกรรมการ ๑

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
ปฏิบัติหน้าที่สำนักงานเลขาธิการสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศ

คณะกรรมการกิจการจึงขอเสนอรายงานเรื่อง “การปฏิรูปการประกันภัยการเกษตร” เพื่อให้สภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศได้โปรดพิจารณา หากสภาขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศเห็นชอบด้วยขอได้โปรดส่งรายงานไปยังคณะรัฐมนตรี เพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

(นายอภิศักดิ์ ภูตระกูล)

เลขานุการกรรมการ

รายงานของคณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านเศรษฐกิจ
เรื่อง “การปฏิรูปการประกันภัยการเกษตร”

เรื่อง	แผนการปฏิรูป	วิธีการปฏิรูป	กำหนดเวลาการปฏิรูป	แหล่งที่มาของงบประมาณ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ข้อเสนอแนะ	ร่าง พรบ. หรือร่าง พรบ. (ถ้ามี)
การปฏิรูปการประกันภัยการเกษตร	- การปฏิรูปการประกันภัยการเกษตรโดยผลักดันให้เป็นวาระแห่งชาติและพัฒนาให้มีกฎหมายเฉพาะ เพื่อการแก้ไขจุดอ่อน (Weakness) และข้อจำกัด (Threats) ในการดำเนินการประกันภัยการเกษตร ทั้งในระยะสั้น ระยะปานกลาง และระยะยาว	๑. ให้มีการอุดหนุนเบี้ยประกันภัยแทนการจ่ายเงินชดเชย ๒. เปลี่ยนหลักเกณฑ์ในการจ่ายสินไหมทดแทน จากการใช้การประกาศเขตการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินของผู้ว่าราชการจังหวัดมาเป็นการใช้การประกันภัยแบบดัชนีน้ำฝน (Weather Index) หรือการประกันภัยแบบดัชนีผลผลิตต่อพื้นที่ (Area Yield Index) ๓. ใช้ระบบธนาคารพาณิชย์เข้ามาช่วยหาระบบประกันภัยการเกษตรสามารถดำเนินการได้ใน	๑. ระยะสั้น (๑-๓ ปี) ประกอบด้วย การเร่งจัดตั้งและแต่งตั้งคณะกรรมการ ๓ ระดับ ได้แก่ คณะกรรมการปฏิรูปการประกันภัยการเกษตรระดับประเทศ คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปการประกันภัยการเกษตรระดับจังหวัด ๒. ระยะปานกลาง (๓ - ๕ ปี) ประกอบด้วย การเพิ่มพื้นที่ที่เข้าร่วมโครงการฯ ให้ครอบคลุมมากขึ้น	๑. รัฐบาลสนับสนุนงบประมาณ ๒. หน่วยงานที่รับผิดชอบ	๑. กระทรวงการคลัง โดยสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ๒. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์การเกษตร โดยกรมส่งเสริมการเกษตรและสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร ๓. กระทรวงมหาดไทย โดยกรมการปกครองและกรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ๔. ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ๕. สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยไทย ๖. สมาคมประกันวินาศภัยไทย ๗. สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ	๑. รัฐบาลต้องผลักดันให้การประกันภัยการเกษตรเป็นวาระแห่งชาติ และให้มีกฎหมายเฉพาะเพื่อรองรับการดำเนินการประกันภัยการเกษตร ๒. รัฐบาลควรแต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนนโยบายการประกันภัยการเกษตร คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปการประกันภัยการเกษตร และ คณะอนุกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูปการประกันภัยการเกษตรระดับจังหวัด ๓. ประสานกับหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ คปภ. ในการจัดให้มีโครงการอบรมให้ความรู้ด้านการประกันภัยการเกษตร	ไม่มี

เรื่อง	แผนการปฏิรูป	วิธีการปฏิรูป	กำหนดเวลาการปฏิรูป	แหล่งที่มาของงบประมาณ	หน่วยงานที่รับผิดชอบ	ข้อเสนอแนะ	ร่าง พรบ. หรือร่าง พรบ. (ถ้ามี)
		<p>วงกว้างและอย่างยั่งยืน</p> <p>๔. นำมาตรการอื่น ๆ มาใช้ประกอบการดำเนินนโยบายเพื่อทำให้ความเสี่ยงภัยทางการเกษตรสามารถรับประกันได้อย่างเป็นระบบ จากกฎของจำนวนมาก (law of large number)</p>	<p>โดยเฉพาะในส่วนของการปลูกข้าว</p> <p>การกระจายความเสี่ยงไปยังผู้รับประกันภัยต่อต่างชาติ การเพิ่มจำนวนเกษตรกรผู้กลับมาซื้อซ้ำในโครงการปีถัดไป</p> <p>๓. ระยะยาว (ภายใน ๑๐ ปี)</p> <p>ประกอบด้วย การเพิ่มพื้นที่ที่เข้าร่วมโครงการฯ ให้ครอบคลุมทั้งประเทศ การพัฒนาการใช้เทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ในการกำหนดเกณฑ์การจ่ายค่าสินไหมทดแทน</p>		เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	<p>ให้แก่เกษตรกร รวมทั้งดำเนินแผนระยะสั้น (๑-๓ ปี) ระยะปานกลาง (๓ - ๕ ปี) และแผนระยะยาว (ภายใน ๑๐ ปี)</p>	

ภาคผนวก

ภาคผนวก

๑. วิวัฒนาการการประกันภัยการเกษตรของประเทศไทย

ผลการศึกษากการประกันภัยการเกษตรในประเทศไทยพบว่า การประกันภัยในประเทศไทยได้เริ่มต้นและศึกษาโดยหน่วยงานภาครัฐ และมีพัฒนาการมาเป็นลำดับ ดังนี้

๑.๑ การประกันภัยฝ้าย

มีการประกันภัยการเกษตรในประเทศไทยเป็นครั้งแรก ในโครงการประกันภัยฝ้ายในระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๑ - พ.ศ. ๒๕๒๓ ในพื้นที่จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งถือเป็นโครงการนำร่องเพื่อช่วยเหลือให้เกษตรกรสามารถใช้กรมธรรม์ประกันภัยการเกษตรเป็นหลักประกันการกู้เงินกับสถาบันการเงิน เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าเมื่อเกิดความเสียหายขึ้น เกษตรกรสามารถแก้ปัญหาและดำเนินการผลิตต่อไปได้ การดำเนินการประกันภัยฝ้ายใช้วิธีการตรวจสอบพื้นที่เสียหายจริงเป็นเกณฑ์ในการจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทน ทำให้มีต้นทุนในการตรวจสอบพื้นที่สูง จึงต้องขอรับการช่วยเหลือจากรัฐ เพื่อให้ผู้รับประกันสามารถคงอัตราเบี้ยประกันในระดับต่ำไว้ได้ ต่อมาได้มีการประกันภัยทางการเกษตรโดยภาคเอกชน ซึ่งดำเนินงานในการประกันภัยข้าวโพด ข้าวฟ่าง และถั่วเหลืองตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ แต่ประสบผลขาดทุนจนต้องยุติการดำเนินงานในปี พ.ศ. ๒๕๓๔

๑.๒ การประกันภัยข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ และข้าวนาปี โดยใช้ดัชนีภูมิอากาศ (Weather Index)

(๑) ธ.ก.ส. เป็นหน่วยงานที่จัดทำโครงการนำร่องและเป็นตัวกลางระหว่างเกษตรกรผู้ขอเอาประกันภัย มีภาคเอกชนเป็นผู้รับประกันและเริ่มประกันภัยแล้งสำหรับข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ โดยจัดทำเป็นโครงการนำร่องในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ และเริ่มดำเนินการจริงในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เป็นต้นมา

(๒) การประกันภัยการเกษตรที่ใช้ดัชนีภูมิอากาศ มีการประกันภัยแล้งในการปลูกข้าวนาปี โดยมีภาคเอกชนบริษัท สมโพธิ์ เจแปน นิปปอนโคอะ ประกันภัย (ประเทศไทย) จำกัด (มหาชน) เป็นผู้รับประกันภัย และ ธ.ก.ส. เป็นตัวกลางระหว่างเกษตรกรกับผู้รับประกันภัยเริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๕๓ ในพื้นที่จังหวัดขอนแก่น และได้ขยายการดำเนินงานในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือทุกจังหวัดในปี พ.ศ. ๒๕๕๘

สำหรับปัญหาอุปสรรคในการดำเนินงานประกันภัยโดยใช้ดัชนีภูมิอากาศพบว่า สถานีตรวจวัดปริมาณน้ำฝนอยู่ห่างจากแปลงเพาะปลูกทำให้ผลที่ได้ไม่สะท้อนสภาพภูมิอากาศที่แท้จริง นอกจากนี้เกษตรกรในประเทศยังขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการประกันภัย และการใช้เครื่องมือดัชนีภูมิอากาศ รวมทั้ง อัตราค่าเบี้ยประกันภัยยังอยู่ในเกณฑ์สูงซึ่งการดำเนินงานประกันภัยโดยใช้ดัชนีภูมิอากาศที่ดำเนินการในปัจจุบันไม่ได้รับการอุดหนุนค่าเบี้ยประกันภัยจากรัฐแต่อย่างใด

๑.๓ การประกันภัยลำไย

โครงการวิจัยรูปแบบการประกันภัยการเกษตรทางการเกษตรที่เหมาะสมในลำไยของประเทศไทยเป็นโครงการที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (สำนักงาน คปภ.) ดำเนินการร่วมกับศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและพยากรณ์ทางการเกษตร คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เนื่องจากปัจจุบันภัยพิบัติทางธรรมชาติมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงและมีความถี่เพิ่มมากขึ้น และสร้างความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคการเกษตร ทำให้พื้นที่การเกษตรและผลผลิตทางการเกษตรได้รับความเสียหาย ส่งผลต่อรายได้ และ

ความมั่นคงในการประกอบอาชีพของเกษตรกร การประกันภัยการเกษตรทางการเกษตรจึงเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ภาครัฐบาลนำมาใช้ในการแก้ไขปัญหาหรือลดความเสี่ยงของเกษตรกรจากปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติ แต่ที่ผ่านมายังคงมีอุปสรรคในหลาย ๆ ด้าน เช่น ข้อมูลความเสี่ยงของพืชนั้น ๆ ทำให้การประกันภัยถูกจำกัดอยู่เฉพาะในพืชไร่บางชนิด (ข้าว และข้าวโพด) ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาเพื่อหารูปแบบการประกันภัยทางการเกษตรที่เหมาะสม ทั้งในด้านการประกันภัยการเกษตรจากความเสี่ยงด้านภัยธรรมชาติและราคาที่ตรงกับความต้องการของเกษตรกร และสามารถนำไปใช้ในเชิงพาณิชย์ได้อย่างแท้จริง โดยได้เริ่มต้นจากลำไย ซึ่งเป็นไม้ผลเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศเป็นอันดับ ๑ ของผลไม้ส่งออกของไทย ซึ่งมีมูลค่าการส่งออกปีละประมาณ ๑๕,๐๐๐ ล้านบาท และด้วยมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญและสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับลำไยเพื่อการวิจัยได้อย่างดี สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) จึงมอบทุนสนับสนุนแก่ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและพยากรณ์ทางการเกษตร คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เพื่อดำเนินการจัดทำ งานวิจัยเรื่อง “รูปแบบการประกันภัยการเกษตรทางการเกษตรที่เหมาะสมในลำไยของประเทศไทย”

การดำเนินการ

ศูนย์วิจัยเศรษฐกิจและพยากรณ์ทางการเกษตร ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดรูปแบบการประกันภัย พร้อมวิเคราะห์ข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามเกษตรกรชาวสวนลำไยที่ทำการผลิตลำไยในพื้นที่ทั่วประเทศไทย รวม ๔ ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง และภาคตะวันออก ทั้งหมด ๙๖๖ ราย และเข้าหารือกับสำนักงาน คปภ. เกี่ยวกับการกำหนดรูปแบบการประกันภัย และแนวทางการดำเนินงาน ซึ่งในเบื้องต้นได้กำหนดต้นแบบของการประกันภัยการเกษตรทางการเกษตรที่เหมาะสมในลำไยของประเทศไทย ซึ่งต้องมีการพิจารณาร่วมกับสำนักงาน คปภ. และสมาคมประกันวินาศภัยไทยในรายละเอียดต่อไป อย่างไรก็ตามสามารถสรุปรูปแบบการประกันภัยการเกษตรทางการเกษตรที่เหมาะสมในลำไยของประเทศไทย (ต้นแบบ) ได้ดังนี้

ประเด็น	ประกันภัยประเภทที่ ๑ (จ่าย ๑๐๐% ของทุนประกัน)	ประกันภัยประเภทที่ ๒ (จ่าย ๗๕% ของทุนประกัน)	ประกันภัยประเภทที่ ๓ (จ่าย ๕๐% ของทุนประกัน)
วิธีการทำประกัน	- ทำประกันสินค้าโดยตามจำนวนเงินเกษตรกรต้องการ โดยคิด ต่อไร่ (๑ ไร่ = ๒๕ ตัน) - ทำเป็นรอบการผลิต (๑ ฤดูกาล ประมาณ ๕ - ๑๒ เดือน ตามวิธีการผลิตแบบเดิม) โดยแบ่งเป็น ๓ ช่วง ซึ่งมีความเสี่ยงแตกต่างกันตามช่วงเวลา ช่วงที่ ๑. เดือน ตุลาคม - กันยายน (ในฤดูกาลผลิต) ช่วงที่ ๒. มีนาคม - กุมภาพันธ์ (นอกฤดูกาลผลิต) ช่วงที่ ๓. มิถุนายน - พฤษภาคม (นอกฤดูกาลผลิต)		
ฐานในการพิจารณาความเสียหาย	- ราคาของทรงทุนสำเนา (ความสามารถในการให้ผลผลิต) (สภาพความเป็นจริง) - ช่วงระยะเวลาในการผลิตสำเนา - ระดับความเสี่ยงของการเกิดภัยพิบัติในพื้นที่ - ลักษณะของพื้นที่ (ที่ลุ่ม ที่ดอน) - สภาพการชลประทาน - ทุพดิน - ปริมาณน้ำฝน - การบริหารจัดการสวนลำไยของเกษตรกร ประกอบด้วย - วิธีการให้น้ำ เช่น ระบบสปริงเกอร์ ระบบสายยาง - วิธีการดูแลรักษา เช่น การตัดแต่งกิ่ง การค้ำยันกิ่ง และการดูแลสภาพแวดล้อมของสวน		
การพิจารณาความเสียหาย ๓ ส่วน	๑. ใช้เกณฑ์ หลักเกณฑ์ในการพิจารณา ๑) เสียหายบางส่วน ๒) เสียหายโดยสิ้นเชิง (ดูตารางที่ ๑ ประกอบ) ๒. ใช้บุคคลอ้างอิง ๓. ใช้ข้อมูลภาครัฐ สนับสนุน		
การจ่ายสินไหมทดแทน	กรณีเสียหายบางส่วน - จ่ายเต็มทุนประกัน โดยพิจารณาเป็นร้อยละของความเสียหาย/ต้นไร่ กรณีเสียหายโดยสิ้นเชิง - จ่ายเต็มทุนประกัน	กรณีเสียหายบางส่วน - จ่ายร้อยละ ๗๕ ของทุนประกัน โดยพิจารณาเป็นร้อยละของความเสียหาย/ต้นไร่ กรณีเสียหายโดยสิ้นเชิง - จ่ายร้อยละ ๗๕ ของทุนประกัน	กรณีเสียหายบางส่วน - จ่ายร้อยละ ๕๐ ของทุนประกัน โดยพิจารณาเป็นร้อยละของความเสียหาย/ต้นไร่ กรณีเสียหายโดยสิ้นเชิง - จ่ายร้อยละ ๕๐ ของทุนประกัน

รายการ	ภัยจากพายุ ภัยจากลูกเห็บ	ภัยจากน้ำท่วม ภัยแล้ง
องค์ประกอบการพิจารณาความเสียหาย ๓ องค์ประกอบ ประกอบด้วย		
๑. มีเกณฑ์ หลักเกณฑ์ในการพิจารณา	๑. เสียหายโดยสิ้นเชิง - ลำต้นหักโค่น คัม จนกิ่งหักเสียหาย (มากกว่า ร้อยละ ๗๕) จนต้องตัดกิ่งหลักทิ้ง ทำให้ไม่สามารถให้ผลผลิตได้ภายในระยะเวลา ๒ ปี) ๒. เสียหายบางส่วน - กิ่งหักเสียหายไปบางส่วน (แต่ไม่เกินร้อยละ ๗๕) ยังเหลือกิ่งหลักที่จะสามารถให้ผลผลิตได้ - เสียหายเฉพาะกิ่งย่อย ยังเหลือกิ่งหลักที่สามารถแตกกิ่งย่อยได้อีก - เสียหายจากใบร่วง แต่กิ่งหลักและกิ่งย่อยยังอยู่ * ร้อยละของความเสียหายพิจารณาจากรูปทรงของต้น ซึ่งประกอบด้วยลำต้น กิ่งหลัก กิ่งรอง ดอก และผล * มีหลักฐานประกอบเป็นซากความเสียหายที่สังเกตได้ด้วยตาเปล่าบริเวณใกล้เคียงกับต้น	เสียหายโดยสิ้นเชิง - เกิดจากการแช่น้ำนานเกิน ๓ วัน ส่งผลให้ใบเหลืองทั้งต้น ต้องอาศัยระยะเวลาฟื้นตัวอย่างน้อย ๒-๓ ปี - เกิดจากการขาดน้ำเกิน ๓ สัปดาห์ ลำไม้จะยืนต้นตาย * ร้อยละของความเสียหายพิจารณาจากรูปทรงของต้น ซึ่งประกอบด้วยลำต้น กิ่งหลัก กิ่งรอง ดอก และผล * มีหลักฐานประกอบเป็นซากความเสียหายที่สังเกตได้ด้วยตาเปล่าบริเวณใกล้เคียงกับต้น
๒. มีบุคคลอ้างอิง	กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เจ้าหน้าที่เกษตรประจำตำบล ให้การรับรอง ยืนยันถึงการเกิดขึ้นของภัยธรรมชาติ	กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน เจ้าหน้าที่เกษตรประจำตำบล ให้การรับรอง ยืนยันถึงการเกิดขึ้นของภัยธรรมชาติ
๓. มีข้อมูลภาครัฐ สนับสนุน	ข้อมูลจากกรมอุตุนิยมวิทยา	ข้อมูลจากกรมอุตุนิยมวิทยา

๑.๔ การประกันภัยข้าวนาปี

หลักเกณฑ์เงื่อนไขในการดำเนินโครงการประกันภัยข้าวนาปี ปีการผลิต ๒๕๕๔ - ๒๕๕๘

รายการ	ปี ๒๕๕๔	ปี ๒๕๕๕	ปี ๒๕๕๖	ปี ๒๕๕๗	ปี ๒๕๕๘
มติ คณะรัฐมนตรี	๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔	๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๕	๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๖	๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗	๒๘ เมษายน ๒๕๕๘
๑. ผู้รับ ประกันภัย	สมาคมประกันวินาศ ภัยไทย และกลุ่มบริษัทรับ ประกันภัย ๘ แห่ง (บมจ.ทิพยประกันภัย เป็นหลัก)	กองทุนส่งเสริมการ ประกันภัยพิบัติ บมจ. ประกันภัย ไทยวิวัฒน์ และ บมจ. ทิพย ประกันภัย	บมจ. ประกันภัย ไทยวิวัฒน์ บมจ. ทิพย ประกันภัย บมจ. เจ้าพระยา ประกันภัย	บมจ. ประกันภัยไทย วิวัฒน์ บมจ. ทิพยประกันภัย บมจ. เจ้าพระยา ประกันภัย บมจ. วิริยะประกันภัย	บมจ. ประกันภัยไทย วิวัฒน์ บมจ. ทิพยประกันภัย บมจ. เจ้าพระยา ประกันภัย บมจ. วิริยะประกันภัย บมจ. กรุงเทพประกันภัย บมจ. ทูนประกันภัย บมจ. นวกิจประกันภัย
๒. คุณสมบัติ	เป็นเกษตรกรผู้ปลูกข้าวและขึ้นทะเบียนกับ กรมส่งเสริมการเกษตร (ทพศ.๑)		ต้องทำประกันภัย ๔๕ วันนับตั้งแต่วันที่เริ่ม เพาะปลูก		-
๓. อัตราค่าเบี้ย ประกันภัย	๑๒๙.๔๗ บาท/ไร่		๑๒๙.๔๗ - ๕๑๐.๓๙ บาท/ไร่		๑๒๔.๑๒ - ๔๘๓.๖๔ บาทต่อไร่
๔. ประเภทภัยที่ คุ้มครอง	๖ ประเภท : อุทกภัย ฝนทิ้งช่วง ลมพายุ หรือได้ฝุ่น อากาศ หนาว ลูกเห็บ ไฟไหม้	๗ ประเภท : อุทกภัย ฝนทิ้งช่วง ลมพายุหรือได้ฝุ่น อากาศหนาว ลูกเห็บ ไฟไหม้ ศัตรูพืชและ โรครະบาด			
๕. ระยะเวลาการรอ คอย	๗ วัน (waiting period : ระยะเวลาที่บริษัทจะไม่จ่ายชดเชยหากเกิดความเสียหายนับจาก วันขอเอาประกันภัย)				
๖. ระยะเวลา ขายกรมธรรม์	- ภาคอื่น ๑ ก.ค. - ๓๑ ส.ค. ๒๕๕๔ - ภาคใต้ ๑ ก.ค. - ๓๑ ส.ค. ๒๕๕๔	- ภาคอื่น ๒๗ ก.ค. - ๒๖ ต.ค. ๒๕๕๕ - ภาคใต้ ๒๗ ส.ค. - ๒๖ พ.ย. ๒๕๕๕	๙ ก.ย. - ๓๑ ธ.ค. ๒๕๕๖	๒๔ มิ.ย. - ๓๑ ธ.ค. ๒๕๕๗	หลังจากที่คณะรัฐมนตรีมี มติอนุมัติ และสิ้นสุดการ ขายกรมธรรม์ ภายใน ๓๐ วัน หลังจาก เดือนที่มีปริมาณพื้นที่ เพาะปลูกสูงสุดผ่านไป คือ ตั้งแต่วันที่ ๖ พฤษภาคม - ๑๔ สิงหาคม ๒๕๕๘ สำหรับ ทุกภาค ยกเว้นภาคใต้ และตั้งแต่วันที่ ๖ พฤษภาคม - ๑๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ สำหรับ ภาคใต้

รายการ	ปี ๒๕๕๔	ปี ๒๕๕๕	ปี ๒๕๕๖	ปี ๒๕๕๗	ปี ๒๕๕๘
๗. เงื่อนไข	ข้อประกันในพื้นที่ทุกแปลงในแต่ละอำเภอ	เลือกซื้อเฉพาะแปลงที่ขอเอาประกัน			
๘. พื้นที่เอาประกันภัย	๑,๐๕๙,๑๓๑.๐๐ ไร่	๘๗๒,๔๔๐.๕๐ ไร่	๑๒๐ ไร่	๘๓๑,๗๓๕.๐๐ ไร่	๑,๕๑๒,๑๑๙.๕๐ ไร่

จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และอุปสรรค หรือการวิเคราะห์สภาพแวดล้อม (SWOT Analysis) ของการดำเนินโครงการประกันภัยข้าวนาปี

๑. จุดแข็ง (Strength)

- ๑) เป็นโครงการที่ทุกรัฐบาลให้ความสำคัญ จึงเกิดความต่อเนื่องในการดำเนินโครงการ
- ๒) ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) เป็นหน่วยงานกลางในการบริหาร ทำให้เกษตรกรสามารถเข้าถึงบริการได้สะดวกและรวดเร็ว
- ๓) การให้ความคุ้มครองที่ครอบคลุมภัยธรรมชาติที่ครบถ้วนตามที่เกษตรกรต้องการ
- ๔) เป็นเครื่องมือบริหารความเสี่ยงชนิดเดียวที่เกษตรกรสามารถนำมาใช้เพื่อบริหารความเสี่ยงด้านภัยธรรมชาติ
- ๕) เกษตรกรรับภาระในการจ่ายค่าเบี้ยประกันภัยในระดับต่ำ

๒. จุดอ่อน (Weakness)

- ๑) การบูรณาการข้อมูล และระบบบริหารจัดการข้อมูลด้านการประกันภัยยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร
- ๒) พื้นที่ที่เข้าร่วมโครงการฯ ยังน้อยเมื่อเทียบกับพื้นที่เพาะปลูกข้าวทั่วประเทศ
- ๓) อัตราค่าเบี้ยประกันภัยสูงในขณะที่วงเงินคุ้มครองยังต่ำ
- ๔) เกณฑ์การจ่ายค่าสินไหมทดแทนยังคงอาศัยการประกาศเขตการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉินของผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งอาจไม่ครอบคลุมพื้นที่ประสบภัยทุกพื้นที่ทำให้เกษตรกรในบางพื้นที่มีปัญหาในการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนและทำให้เกษตรกรบางส่วนไม่เข้าร่วมโครงการฯ ในปีการผลิตถัดไป
- ๕) การทำงานประสานกันระหว่างหน่วยงานไม่มากเท่าที่ควร
- ๖) ระบบการประเมินการจ่ายสินไหมทดแทนที่ล่าช้า
- ๗) ความสามารถในการรับความเสี่ยงภัยไว้เองของบริษัทประกันภัยในประเทศอยู่ในระดับต่ำ จึงต้องพึ่งพาผู้รับประกันภัยต่อต่างชาติ
- ๘) เกษตรกรกลับมาซื้อซ้ำในโครงการปีถัดไปน้อย ทั้งนี้ เกษตรกรที่ซื้อกรมธรรม์ประกันภัยในปีการผลิต ๒๕๕๔ ๒๕๕๕ ๒๕๕๖ และ ๒๕๕๗ มีอยู่เพียง ๑,๑๐๔ ราย หรือคิดเป็นพื้นที่เอาประกันภัย ๑๙,๔๗๙ ไร่

๓. โอกาส (Opportunities)

- ๑) เกษตรกรเพาะปลูกข้าวเป็นอาชีพหลัก และมีพฤติกรรมการเพาะปลูกต่อเนื่องทุกปีการผลิต ทำให้มีพื้นที่เพาะปลูกข้าวจำนวนมาก
- ๒) การขับเคลื่อนประเทศโดยภาคเกษตรกรรมได้รับความใส่ใจมากขึ้น
- ๓) การสร้างความยั่งยืนทางการคลัง เนื่องจากรัฐทำหน้าที่สำคัญในการอุดหนุนค่าเบี้ยประกันภัยให้แก่เกษตรกรผู้เอาประกันภัย ทำให้รัฐสามารถประหยัดงบประมาณ ในกรณีที่รัฐต้องทำหน้าที่เป็นผู้

จ่ายเงินช่วยเหลือเยียวยา เมื่อเกิดความเสียหายจากภัยธรรมชาติ เนื่องจากความเสี่ยงของภัยธรรมชาติถูกโอนไปยังผู้รับประกันภัย

๔) ปัจจุบันมีความเสี่ยงจากภัยธรรมชาติมากขึ้น ส่งผลให้เกษตรกรหันมาให้ความสนใจในระบบประกันภัย

๕) การสนับสนุนจากองค์กรระหว่างประเทศและการให้ความสนใจจากผู้รับประกันภัยต่างประเทศ ซึ่งส่งผลให้ระบบประกันภัยการเกษตรสามารถนำเทคโนโลยีใหม่มาปรับใช้ในประเทศไทย

๔. ข้อจำกัด (Threats)

๑) แนวโน้มการเกิดภัยที่เพิ่มมากขึ้นและทวีความรุนแรงขึ้น

๒) ความเข้าใจของเกษตรกรในการเอาประกันภัยมีค่อนข้างจำกัด

๓) รัฐบาลยังคงมีการจ่ายเงินเยียวยาแก่เกษตรกรผู้ประสบภัยพิบัติในอัตราไร่ละ ๑,๑๑๓ บาท เกษตรกรจึงยังคงไม่ให้ความสำคัญกับโครงการฯ มากเท่าที่ควร

๔) เกิดปัญหาการเลือกที่ซัดประโยชน์ (Adverse Selection) โดยมีแต่พื้นที่ความเสี่ยงสูงเลือกทำประกัน

๕) การดำเนินงานแบบปีต่อปีของนโยบายภาครัฐ ทำให้เกิดความไม่ต่อเนื่องของโครงการฯ โดยต้องมาพิจารณารูปแบบการรับประกันภัยทุกปี ซึ่งทำให้ยากต่อการประชาสัมพันธ์

๖) นโยบายบริหารจัดการพื้นที่เกษตรกรรม (Zoning) ยังไม่สามารถดำเนินการให้มีความครอบคลุมวัตถุประสงค์ ทำให้มีการเพาะปลูกข้าวในพื้นที่ที่ไม่ควรปลูก

๗) หากเกิดความเสียหายในวงกว้าง เกษตรกรอาจรวมตัวกันเพื่อขอให้รัฐบาลช่วยเหลือเยียวยา

เพิ่มเติม

๘) การพัฒนาเครื่องมือในการประเมินความเสียหายจากภัยธรรมชาติต้องอาศัยเวลาในการศึกษา

๙) ไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับการประกันภัยการเกษตร

๒. โครงการอบรมให้ความรู้ด้านการประกันภัย

เพื่อให้การปฏิรูปการประกันภัยการเกษตรเกิดผลสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรม มีความต่อเนื่องและยั่งยืน สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (สำนักงานคปภ.) จึงจัดทำโครงการอบรมให้ความรู้ด้านการประกันภัย (Training for the trainers)

๑. วัตถุประสงค์ของโครงการ

๑.๑ เพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจด้านประกันภัยให้แก่เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่จะไปเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ต่อให้เกษตรกร (Training for the trainers)

๑.๒ เพื่อผลักดันให้การประกันภัยการเกษตร เข้าไปเป็นเครื่องมือสำคัญในการบริหารความเสี่ยงภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นของเกษตรกร

๑.๓ เพื่อรณรงค์ และส่งเสริมให้การประกันภัยการเกษตร เช่น การประกันภัยข้าว ฯลฯ เป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง

๑.๔ เพื่อสนับสนุนการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินโครงการประกันภัยข้าวที่ผ่านมาของรัฐบาล ให้มีความต่อเนื่องและยั่งยืนในการปฏิรูปการประกันภัยการเกษตรเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามแผนการปฏิรูปการประกันภัยการเกษตร

๒. วิธีดำเนินการและขอบเขตเนื้อหา

วิธีการดำเนินการ : การจัดอบรมบรรยายความรู้ด้านการประกันภัยให้กับเจ้าหน้าที่หน่วยงานต่าง ๆ ที่จะไปถ่ายทอดความรู้ต่อให้เกษตรกร (Training for the trainers) และการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop)

ขอบเขตเนื้อหา : ประกอบด้วยเนื้อหาการอบรม ได้แก่

- หลักการประกันภัย
- เหตุผลและความจำเป็นของการทำประกันภัย
- เงื่อนไขความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันภัยข้าวนาปี
- หลักการพิจารณาการประกาศเป็นเขตการให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน
- อื่น ๆ (ถ้ามี)

สื่อการอบรม : จัดทำคู่มือด้านการประกันภัยสำหรับการเป็นวิทยากร ตามโครงการประกันภัยการเกษตร (ประกันภัยข้าวนาปี) ในรูปแบบเอกสารและแผ่น CD โดยมีหัวข้อขอบเขตเนื้อหาเป็น power point พร้อมรายละเอียดของแต่ละหัวข้อ รวมทั้งบันทึก VDO คำบรรยายของวิทยากร และสามารถสืบค้นหรือเรียนรู้ข้อมูลผ่านเว็บไซต์ www.oic.or.th สื่อสังคมออนไลน์ และ facebook fanpage

การจัดกิจกรรมนิทรรศการประกอบการอบรม โดยหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ธ.ก.ส. สำนักงาน คปภ. สมาคมประกันวินาศภัยไทย เป็นต้น

๓. กลุ่มเป้าหมาย

เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเป็นวิทยากรในการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้สู่เกษตรกร กลุ่มเป้าหมายจึงเป็นผู้ที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรโดยตรง ได้แก่

- ๑) กรมส่งเสริมการเกษตร ได้แก่ เกษตรจังหวัด เกษตรอำเภอ
- ๒) กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย ได้แก่ สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัด
- ๓) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้แก่ ท้องถิ่นจังหวัด อบจ. อบต.
- ๔) กรมการพัฒนาชุมชน ได้แก่ พัฒนาการจังหวัด พัฒนาการอำเภอ
- ๕) ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ได้แก่ ผู้จัดการสาขา ธ.ก.ส.
- ๖) สำนักงาน คปภ. ได้แก่ ผอ.คปภ.ภาค/จังหวัด

๔. วิทยากร : จากหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่ สำนักงาน คปภ. กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กรมส่งเสริมการเกษตร ธ.ก.ส. และสมาคมประกันวินาศภัยไทย

๕. งบประมาณดำเนินการ

งบประมาณของสำนักงาน คปภ. และสมาคมประกันวินาศภัยไทย

๖. ระยะเวลาดำเนินการ

ในช่วงเดือนมีนาคม - พฤษภาคม ๒๕๕๙ จำนวน ๑ วันต่อครั้ง

๗. สถานที่ดำเนินการ (จังหวัดนำร่อง)

จำนวน ๘ ครั้ง ได้แก่ ๑.จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๒.สุพรรณบุรี ๓.นครราชสีมา ๔.อุดรธานี ๕.อุบลราชธานี ๖.พิษณุโลก ๗.เชียงราย และ ๘.นครศรีธรรมราช

๘. ผู้รับผิดชอบโครงการ

สำนักงาน คปภ. ประกอบด้วยสายงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สายส่งเสริม สายกำกับผลิตภัณฑ์ประกันภัย และสายประกันภัยภูมิภาค

๙. ผลลัพธ์ของโครงการ

๑. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานเป้าหมายที่เกี่ยวข้อง มีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการประกันภัย โดยเฉพาะความรู้เกี่ยวกับหลักการประกันภัย ก่อนเข้าสู่ความรู้ในโครงการประกันภัยแต่ละเรื่อง เพื่อที่จะไปเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ต่อให้เกษตรกร (Training for the trainers) ได้เป็นอย่างดี

๒. การประกันภัยการเกษตรสามารถเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการบริหารความเสี่ยงภัยธรรมชาติที่อาจเกิดขึ้นให้กับเกษตรกร

๓. เกิดความต่อเนื่องและยั่งยืนในการปฏิรูปการประกันภัยการเกษตรเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามแผนการปฏิรูปการประกันภัยการเกษตร

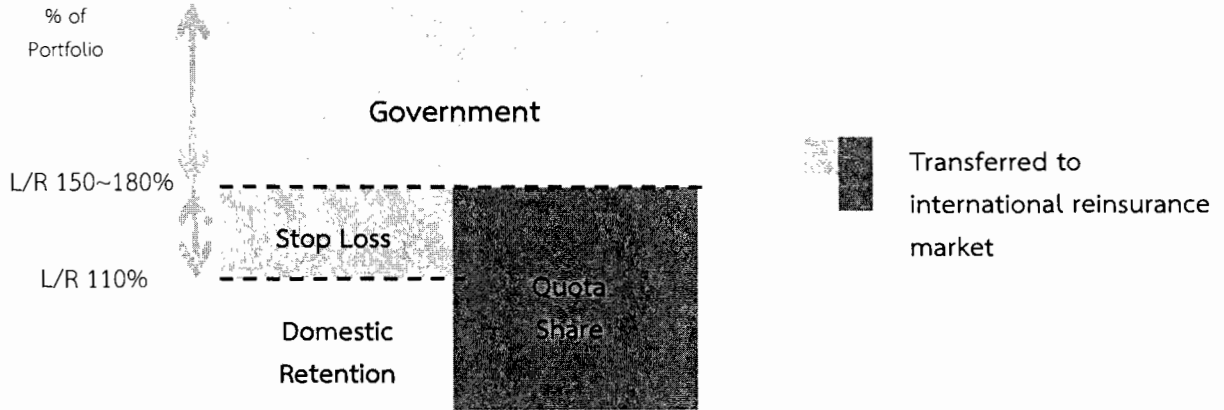
๓. การประกันภัยการเกษตรในรูปแบบอื่น ๆ และกรณีศึกษาของต่างประเทศ

๓.๑ แนวทางการประกันภัยต่อโดยรัฐ (Government Reinsurance)

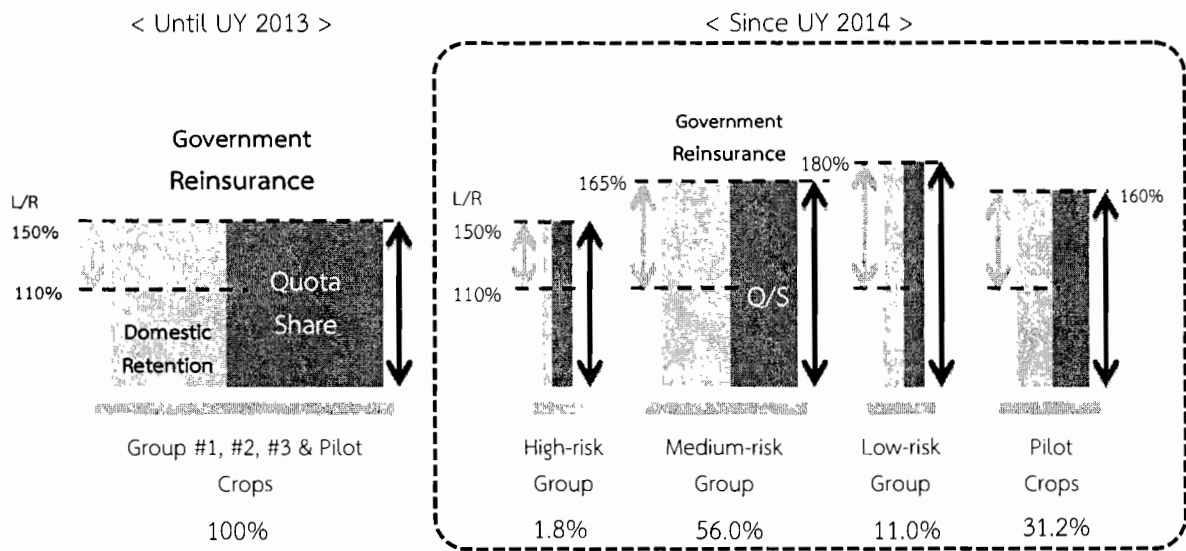
นอกจากการแก้ไขปัญหาคารขยพื้นที่เข้าร่วมรับประกันภัยให้มากขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมแล้ว ในระยะปานกลาง ภาครัฐอาจพิจารณาแนวทางให้มีกลไกการประกันภัยต่อโดยรัฐ เพื่อให้ระบบประกันภัยการเกษตรมีความยั่งยืน โดยรัฐเข้ามามีบทบาทในการประกันภัยต่อแหล่งสุดท้าย (Reinsurer of Last Resort) เพื่อดูแลเฉพาะความเสี่ยงระดับสูงสุดที่เป็นองค์ประกอบหนึ่งในอัตราเบี้ยประกันภัย (Catastrophe Load)

การเข้ามามีบทบาทเป็นผู้รับประกันภัยต่อโดยรัฐนั้น มีการดำเนินการในหลายประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา แคนาดา สเปน เม็กซิโก จีน อินเดีย และเกาหลี ในที่นี้จะยกตัวอย่างกลไกการประกันภัยต่อของรัฐในประเทศเกาหลี ซึ่งมีกฎหมายรองรับโดยเฉพาะ คือ Agricultural and Fishery Disaster Insurance Act ๒๐๑๑ และมีการกำหนดอัตราความเสียหาย (Loss Ratio) ที่จะเข้าสู่การประกันภัยต่อโดยรัฐอย่างชัดเจน สำหรับพืชแต่ละประเภท โดยอัตราความเสียหายกำหนดไว้ที่ร้อยละ ๑๕๐ ถึงร้อยละ ๑๘๐ ขึ้นกับกลุ่มความเสี่ยงของการเกษตร (ตามรูปที่ ๑) และรัฐกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยต่อที่ร้อยละ ๖.๒๕ โดยเฉลี่ย

รูปที่ ๑: กลไกการประกันภัยต่อของรัฐ ในประเทศเกาหลี

รูปที่ ๒: อัตราความเสียหาย (Loss Ratio) ที่รัฐกำหนดระดับการประกันภัยต่อ ตามกลุ่มความเสี่ยงของพืช ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มความเสี่ยงสูง กลาง ต่ำ และนำร่อง

หมายเหตุ:

- ๑) High Risk Group : Astringent Persimmon, Sweet Potato Soybean (๓ Crops)
- ๒) Medium Risk Group: Apple, Pear, Sweet Persimmon, Autumn Potato, Onion (๑๒ Crops)
- ๓) Low Risk Group: Tangerine, Chestnut, Spring Potato, ๘ Greenhouse crops, Greenhouse
- ๔) Pilot Crops: Pear (MPCI), Sweet Persimmon (MPCI), Apple (MPCI), Peach, Grape, Rice (๑๕ Crops)

๓.๒ กรณีศึกษาการบูรณาการการจัดการความเสี่ยงของเกษตรกร ตลาดประกันภัยและภาครัฐอย่างมีระบบ (Public Private Partnership) ในระบบประกัน index based livestock insurance ของประเทศมองโกเลีย

ในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ รัฐบาลมองโกเลียได้รับความช่วยเหลือจากธนาคารโลก (World Bank) ในการจัด ทำระบบประกันภัยปศุสัตว์ให้กับเกษตรกรผู้เลี้ยงสัตว์ทั่วประเทศ ซึ่งมีร้อยละ ๓๐ ของประชากรทั่วประเทศและทำรายได้มากถึงร้อยละ ๘๐ จากรายได้ทางการเกษตรทั้งหมดของประเทศ ระบบประกันภัยนี้ใช้ดัชนีมาช่วยในการประเมินความเสียหาย โดยใช้อัตราการตายของสัตว์แต่ละประเภทในระดับตำบล ที่ประเมินอย่างเป็นระบบโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติ และเกษตรกรซื้อประกันจากบริษัทประกัน ซึ่งจะจ่ายชดเชยความเสียหายเมื่ออัตราการตายของสัตว์ในตำบลที่เกษตรกรทำประกันไว้มากกว่าร้อยละ ๖ และค่าชดเชยจะเพิ่มขึ้นตามอัตราการตายของสัตว์ที่ประเมินได้

เกษตรกรสามารถซื้อประกันนี้ที่ถือได้ว่ามีความคุ้มครองสูง (จ่ายค่าชดเชยเมื่ออัตราการตายของสัตว์ที่วัดได้มากกว่าร้อยละ ๖ ขึ้นไป) ในราคาที่ไม่สูงมากนัก เพราะมีการบูรณาการในการจัดการความเสี่ยงของระบบประกันภัย โดยบริษัทประกันภัยเกือบทุกบริษัทในประเทศ ได้ร่วมกันจัดตั้ง National Insurance Pool เพื่อเพิ่มขีดความสามารถและประสิทธิภาพในการรับประกันความเสียหาย เมื่ออัตราการตายของสัตว์ที่ประเมินได้อยู่ระหว่างร้อยละ ๖ ถึง ๓๐ และรัฐบาลจะทำหน้าที่เป็นผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) และรับความเสี่ยงต่อจากบริษัทประกันในการชดเชยความเสียหายให้เกษตรกรผู้ประกันตน เมื่ออัตราการตายของสัตว์มากกว่าร้อยละ ๓๐ ขึ้นไป ทั้งนี้ เกษตรกรจะสามารถเข้าถึงความช่วยเหลือจากภาครัฐได้ก็ต่อเมื่อได้ซื้อประกันภัยในตลาดแล้วเท่านั้น

ระบบประกันภัยนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. ๒๐๐๕ และมีเกษตรกรเข้าร่วมโครงการมากขึ้นทุกปี เนื่องจากได้ความคุ้มครองที่สูงภายใต้เบี้ยประกันที่ไม่สูงนัก และใช้ความช่วยเหลือของภาครัฐมาเพิ่มแรงจูงใจในการประกันตน

ตัวอย่าง ความร่วมมือของภาครัฐและเอกชนผู้รับประกันภัยในการขับเคลื่อนกลไกการประกันภัย
การเกษตร

ประเทศ	ปีเริ่ม ดำเนินการ (ค.ศ.)	รูปแบบการสนับสนุนกลไกการประกันภัยจากรัฐ				
		รัฐร่วมเป็นผู้รับประกันภัยกับ	การอุดหนุนค่าเบี้ยประกันภัย	การสนับสนุนค่าบริหารจัดการ	การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนา	การรับประกันภัยต่อโดยรัฐ
ประเทศพัฒนาแล้ว						
สหรัฐอเมริกา	ทศวรรษที่ 1930	ไม่มี	มี	มี	มี	มี
แคนาดา	ทศวรรษที่ 1970	ไม่มี	มี	มี	มี	มี
สเปน	1980	มี	มี	ไม่มี	ไม่มี	มี
โปรตุเกส	1979	ไม่มี	มี	ไม่มี	ไม่มี	มี
อิตาลี	ทศวรรษที่ 1970	ไม่มี	มี	ไม่มี	ไม่มี	ไม่มี
ฝรั่งเศส	2005	ไม่มี	มี	ไม่มี	ไม่มี	ไม่มี
ประเทศกำลังพัฒนา						
อินเดีย	1955	ไม่มี	มี	มี	ไม่มี	มี
ฟิลิปปินส์	1980	ไม่มี	มี	มี	ไม่มี	ไม่มี
จีน	ทศวรรษที่ 1950	มี	มี	มี	ไม่มี	มี
บราซิล	ทศวรรษที่ 1950	ไม่มี	มี	มี	ไม่มี	มี
เม็กซิโก	1990	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี	มี
ชิลี	2000	ไม่มี	มี	ไม่มี	มี	ไม่มี
โคลัมเบีย	2000	ไม่มี	มี	ไม่มี	ไม่มี	ไม่มี
เกาหลีใต้	2001	มี	มี	มี	ไม่มี	มี
ตุรกี	2005	มี	มี	ไม่มี	ไม่มี	มี

ที่มา การศึกษาของธนาคารโลก (Government Support to Agricultural Insurance: Challenges and Options for Developing Countries, ๒๐๑๐)

บทเรียนที่ได้จากกรณีศึกษาที่สามารถนำมาใช้กับประเทศไทยได้

๑. รัฐบาลมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาระบบตลาดประกันภัยการเกษตร โดยเฉพาะในประเทศกำลังพัฒนาที่ข้อมูลความเสี่ยงของเกษตรกรอาจไม่เต็มที่เท่าที่ควร จึงทำให้เบี้ยประกันอยู่ในระดับสูง และเป็นสัดส่วนแปรผันกับภัยที่เกิดความเสียหายร้ายแรง (catastrophic load) ซึ่ง Catastrophic Load เป็นส่วนประกอบหลักในเบี้ยประกัน

๒. ดังนั้น บทบาทที่เหมาะสมของภาครัฐใน Public Private Partnership ของระบบประกันภัยการเกษตร คือ

๒.๑ รัฐควรทำหน้าที่เป็นผู้รับประกันภัยต่อ (Reinsurer) เมื่อเกิดภัยพิบัติร้ายแรง ซึ่งจะสามารถช่วยลดอัตราเบี้ยประกันให้ถูกลงได้ ทำให้เบี้ยประกันถูกลงและเกษตรกรสามารถเข้าถึงการประกันภัยได้มากขึ้น

๒.๒ ความช่วยเหลือของรัฐควรออกแบบให้ส่งเสริมแรงจูงใจในการประกันตนมากขึ้น ดังเช่นกรณีดังกล่าว

๒.๓ รัฐควรมีบทบาทหลักในการลงทุนในการเก็บข้อมูลความเสียหายที่มีคุณภาพ จะเป็นการช่วยให้ เกิดการพัฒนาระบบประกันภัยการเกษตรที่ยั่งยืนได้ในอนาคต ยกตัวอย่างในกรณีประเทศ

มองไกลเสีย ซึ่งรัฐบาลสนับสนุนให้มีการบูรณาการการประเมินความเสียหายอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่ในปีแรก ๆ ของโครงการซึ่งจะเป็นประโยชน์ขึ้นเรื่อย ๆ ต่อการคิดเบี่ยประกันเมื่อเวลาผ่านไปได้ระยะหนึ่ง

๒.๔ ในระยะยาว ควรมีการออกกฎหมายการประกันภัยการเกษตร โดยระบุว่า กฎหมายควรมีหลักการอะไรบ้าง อาทิ การศึกษากฎหมายการประกันภัยพิบัติสำหรับการเกษตรและประมงของประเทศเกาหลี โดยมีรายละเอียดครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ เช่น ขอบเขตกฎหมาย การตั้งคณะกรรมการดูแลนโยบายครบวงจร ประเภทของภัยพิบัติ สิ่งที่เขาประกันภัย ขอบเขตความคุ้มครอง บุคคลที่จะมาทำประกันภัย บริษัทรับประกันภัย การจัดทำอัตราเบี่ยประกันภัย การประเมินความเสียหาย ผู้ประเมินผู้สำรวจภัย การรับรองและการตรวจสอบความเสียหาย การคุ้มครองสิทธิประโยชน์ การยกเลิก ผู้รับประโยชน์ กรณีมีปัญหา การระงับข้อพิพาท การทำประกันภัยต่อ การตั้งสำรอง การตั้งกองทุน แหล่งที่มาของกองทุน การใช้กองทุน และการบริหารจัดการกองทุน ผู้จัดทำบัญชีกองทุน การรวบรวมและการจัดการข้อมูลสถิติ การจัดทำโครงการนำร่อง การอำนวยความสะดวกในการจัดซื้อประกันภัย การรายงาน การรับฟังความคิดเห็น การกำหนดบทลงโทษ และการบริหารจัดการค่าปรับ เป็นต้น